

[Henry Christensen.]

sats og for det andet at stimulere den private opsparing. De nuværende skattemæssige hindringer for at opnå disse formål er først og fremmest den høje indkomst-, formue- og ejendomsbeskatning her i landet. For indkomstskatterne gælder det f. eks. ikke mindst, når man kommer op på de skalaer, hvor borgernes forøgede indsatser — og det er dem, vi må appellere til — almindeligvis fører dem op. Derfor er regeringens forslag i henseende til ændringer i indkomstbeskatningen i dag klart utilfredsstillende, tør jeg sige, allerede efter det kendskab, vi har fået til det nu, for der er vel på indkomstskatteområdet alene tale om ajourføringer. Den foreslåede ændring af bundgrænserne er vel først og fremmest en ajourføring, og en forhøjelse af proportionalbeskatningen fra 18 000 kr. til 20 000 kr. er vel ikke engang en ajourføring, når hensyn tages til de 15 pct. indkomststigning igennem det sidste år, som den højtærede statsminister nævnte, altså ikke engang en ajourføring på dette område, hvor vi vel stærkest har brug for at få reformeret vort skattesystem.

Dernæst foreslår man gennemført en nedsættelse af procenten for proportionalbeskatningen fra 24 til 21, men man foreslår sandelig samtidig en anden ting, nemlig at afskaffe den nedslagsregel, vi har haft for merindkomster i Danmark igennem en række år. Jeg har ganske vist bemærket mig, at man måske dog er villig til at forhandle om, hvorvidt denne regel skal afskaffes på én gang, eller den skal aftrappes i løbet af 1 års tid eller 2, men man sigter altså på at få den helt afskaffet.

Jeg må sige, at jeg har ellers været glad for de to nye radikale ministre, der er kommet ind i den høje regering — det er den højtærede statsminister også, forstår jeg — men jeg er næsten lige ved at savne den tidligere økonomiminister, hr. Bertel Dahlgaard, for jeg tror egentlig ikke . . . . (Statsministeren [Kampmann]: Det vil glæde ham at høre!). Ja, det håber jeg det vil. Jeg tror ikke, det var lykkedes at få gjort attentat på den indsats, der dog er øvet af den daværende tidligere ordfører for det radikale venstre, hvis hr. Bertel Dahlgaard stadig havde været her, men nu vil altså også det radikale venstre acceptere, at vi

skal efterhånden have afviklet disse bestemmelser, der dog var et af incitamenterne til at forøge indkomsten, til at forøge arbejdsindsatsen m. v., og derfor tror jeg, jeg har lov til at sige, at det, der foreslås på indkomstskatteområdet, ikke er en reform, der virkelig kan give luft på de punkter, hvor vi synes det er tiltrængt. Det er en beskeden, en yderst beskeden ajourføring.

Venstre har længe givet udtryk for at ville medvirke til at søge erstattet en betydelig del af den direkte beskatning med indirekte beskatning eller forbrugsbeskatning, men en egentlig overgang til en mere omfattende forbrugsbeskatning bør så også tjene de nævnte formål, nemlig en reform på indkomst-, formue- og ejendomsbeskatning, og ikke blot gennemføres med henblik på at få flere penge i statskassen, ud over hvad de allerede i forvejen automatiske stigninger i rigt mål vil give, og ud over hvad statens udgiftsbehov må forudsætte.

Vi vil altså være villige til at forhandle med regeringen om en forbrugsbeskatning, hvis regeringen vil forhandle med os om tilsvarende og lige så omfattende reformer på den direkte beskatnings område. Herved vil vi blive i stand til at stimulere opsparing og produktion, afgørende momenter i den økonomiske politik og også i spørgsmålet om rentepolitikken, den meget høje rente, som statsministeren jo med rette nævnte.

Hvad vi altså ønsker, vil i princippet være: for det første en væsentlig lempelse af den direkte indkomstskat til staten, først og fremmest gennem en så betydelig forhøjelse af grænsen for proportionalskatten, at det vil være en reform. Jeg har læst i det radikale program fra for et par år siden, at man dengang mente, at 30 000 kr. måtte være et mål, man snart kunne stile imod. For det andet, at man herigennem, og i fornødent omfang ved andre eventuelle reformer, afvikler den urimelige og produktionshæmmende sambeskatning, der i dag er en stærk belastning for forsøgene på at aflaste efterspørgselspresset, idet sambeskatningen i urimelig grad hindrer mange, der ellers havde lyst til det, i at deltage i produktionen i større udstrækning. For det tredje — og her takker jeg for den velvilje, den højtærede statsminister lagde for